

Dries – tekst voor 31 maart 2021

Ik leerde Dries augustus 1981 kennen op een volksdanscursus Tsjechisch. Ik zat pas een jaar op volksdansen, en het bleek een cursus voor gevorderden te zijn. De meeste dansen waren parendansen.

Ik zat naast Dries, hij stelde voor samen te dansen en bleef dat de rest vd cursus doen. Hij was gewend beginners te helpen, zei hij.

We kwamen elkaar daarna regelmatig tegen op instuiven, en in augustus 1983 kregen we een relatie. We maakten allebei een moeilijke periode door, maar sept 1984 verhuisde ik naar Leiderdorp.

We moesten erg aan elkaar wennen, maar de relatie hield stand. Tot op de laatste dag samen waren we heel gelukkig met elkaar

De eerste strandwandeling met Dries herinner ik me als de dag van gisteren.

Lunchpakket meenemen? “Nee jo, niet nodig” vond Dries

Op het strand verbaasde ik me over de grote hoeveelheid eendjes.

“Eendjes?? Ria dat zijn meeuwen!”

“Help”, dacht ik. “Hij brengt me straks thuis en kijkt me nooit meer aan”. .Nou ja, daar dacht Dries dus anders over.

Met een lege maag wordt ik altijd erg sacherijnig, leerde Dries die dag. Dus gingen we maar pannenkoeken eten 🍷

Ik leerde van Dries de natuur zien, en vond het fantastisch. Ook ging ik het lopen waarderen. Dan zie je veel meer, dan met fietsen.

De eerste kampeervakantie samen was ook schokkend voor Dries. Op de camping begon ik alles uit de auto te halen. Wat niet nodig was zou ik terugzetten.

“En als het gaat regenen wordt alles nat!” leerde Dries mij. “Dus alleen uit de auto halen wat je nodig hebt....” hij haalde deze gebeurtenis 2 weken geleden nog op

Mijn talent om van alles overal te laten liggen, ergerde en overprikkelde hem. Maar na een paar jaar accepteerde hij dat ik dat niet af zou leren. Toen ik in het ziekenhuis lag en hem vroeg wat voor me mee te nemen, kon ik hem echter

precies vertellen waar hij het kon vinden. “heee....? Zit er een orde in jouw chaos?” Ja dus...

Op een gegeven moment pakte hij een grote doos, legde alles wat volgens hem niet op tafel en op de kast hoorde er in en schoof die onder ons hoektafeltje. Ongeruimd staat netjes, en ik had mijn kostbaarheden toch bij de hand 🐱

Hij liet me ook altijd vrij om naar een wandel 2daagse of 3daagse te gaan, als ik hem iedere dag maar even belde.

Het laatste jaar oefenden we voor vertrek altijd met zijn mobiel, zodat hij voor dat telefoontje niet thuis hoefde te blijven en zodat hij mij ook kon bereiken. Af en toe belde hij mij, met zijn mobiel, vanaf een bankje in het park, blij als hem dat lukte ...

Zulke dagen zonder mij waren voor hem ook fijn, namelijk prikkelarm. “Je mag altijd weg”, zei hij, “als je maar weer terugkomt”.

De laatste maanden ging zijn conditie achteruit, zowel lichamelijk als mentaal.

Hij kreeg moeite met schrijven, veters strikken en knoopjes vastmaken, pijn in de rug op de plek waar hij bestraald was, maar ook af en toe moeite met het opnemen van de vaste telefoon, email versturen of een hoofdletter typen.

Die geestelijke achteruitgang baarde hem erg veel zorgen. Op zulke momenten Was hij zichzelf niet meer, vond hij.

Hij kondigde een paar keer aan te stoppen met eten en drinken. Bedacht zich dan weer. Vond het naar om zijn kinderen, kleindochter en mij achter te laten.

Begin maart werd het menens en maakte hij een afspraak met de huisarts hierover. Zij was met vakantie, op 8 maart besprak hij zijn voornemen met haar. De week ervoor zei hij wel dat hij pas kon vertrekken uit dit leven als de belastingaangifte klaar was. In verband met de overbelaste belaste site werkte ik een paar keer ‘s ochtends vroeg van 6 – 7 aan de aangifte, printte het uit en liet het hem nakijken. “verstuur maar”, zei hij tevreden.

“Wanneer wilt u dan stoppen?” Vroeg de huisarts op 8 maart

“Als alles geregeld is” zei Dries. Dus werden op 9 maart een hooglaagbed en postoeel gebracht, op 10 maart kwam zus Betty ‘s ochtends afscheid nemen en ‘s middags kleindochter Irina.

“Dan kan ik op 11 maart beginnen”.

Hij keek in zijn agenda.

“Nee, dat is onze trouwdag. Ik begin vrijdag”

Ook op vrijdag en zaterdag kwam nog bezoek. In de week erna kwamen Ron en Machteld veel, zodat ik elke dag even naar buiten kon. We haalden herinneringen op, keken foto's, Dries vroeg me een paar keer de planten water te geven, want zonder water gaan ze dood...

Op vrijdagmiddag 19 maart zaten we op het balkon in de zon en zorgde hij nog voor de bloembakken.

Daarna maakte de uitdroging hem delirant, zaterdagavond werd een dormicum pompje aangesloten, vanaf zondagavond kreeg hij er morfine bij. Op dinsdagmiddag hield zijn hart er mee op.

Gelukkig ben ik niet de enige die veel om hem gaf.
Jullie aanwezigheid is daar een bewijs van. Ik ben jullie daar heel dankbaar voor.

En zonder corona- beperkingen zouden er nog meer mensen zijn gekomen.

Hij was een fantastisch mens.

We zullen hem heel erg missen.